

[Glistrup]

man helt skulle undlade at frigive folk mod kaution. Jeg kan godt se, at VS kan have mange moderne synspunkter, der kan tale til fordel for det, men det er eklatant og massivt og ganske og aldeles tydeligt grundlovsstridigt. Der står nemlig i grundlovens § 71, stk. 3, 2. punktum:

»Hvis den anholdte ikke straks kan sættes på fri fod, skal dommeren ved en af grunde ledsaget kendelse, der afsiges snarest muligt og senest inden 3 dage, afgøre, om han skal fængsles, og, hvis han kan løslades mod sikkerhed, bestemme dennes art og størrelse.«

Her kommer altså et parti, der har været så omhyggeligt med at beskytte vores grundlov, som VS har været i denne sag, og fremsætter et forslag, der er fuldstændig i strid med denne specifikke grundlovsbestemmelse, der siger, at dommeren skal have mulighed for at løslade folk, mod at de stiller sikkerhed. Så er man virkelig for nærtagende, når man tænker på, hvad et herværende blad har kørt af propagandatoner og fuldstændig har overdøvet det, der er det væsentlige i denne sag. Så må man kalde det særdeles dårlig information, at det ikke har mælet et ord om, at der altså fra det parti, det har støttet i denne sag, er fremsat et direkte grundlovsstridigt forslag, som da heldigvis blev afvist af folketinget ved anden behandling.

Men det er bare betegnende for denne sag, hvordan man har botaniseret og absolut villet finde småblomster hist og pist og på grundlag af det har forsøgt, om man nu ikke har kunnet komme i opposition til justitsministeren. Det er ikke en type politik, som vi kan lide i fremskridtspartiet, at man bare opsøger et grundlag for at kunne komme i modsætningsforhold til regeringen. Der er rigeligt af steder, hvor man kan komme i modsætningsforhold til denne regerings politik. Men når den endelig laver noget fornuftigt, så skal man ikke, bare fordi man absolut vil være kontrær, sige nej. Man skal sige ja, når der er noget fornuftigt fra regeringens side, og derfor stemmer fremskridtspartiet ja til dette lovforslag.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Dette forslag om ændringer i vor retsplejelov indeholder helt indiskutabelt forbedringer. Jeg har ikke hørt én sige, at der ikke er forbedringer i det, og det ville heller ikke

være i overensstemmelse med kendsgerningerne, hvis man forsøgte at hævde noget sådant.

Det er især, siger man fra SFs, DKPs og VS' side, en lovfæstelse af praksis, og det har disse partier i meget høj grad ret i. Men jeg vil gerne tilføje, hvad disse partier ikke gør, at i de trange tider, vi lever i – trange både i økonomisk henseende og i henseende til forsvaret for den borgerlige frihed, som vore forfædre tilkæmpede sig – mener jeg og den radikale gruppe, at vi ikke kan risikere at undlade den mersikring, der ligger i, at praksis nu bliver gældende lov. Det er altid nemmere at overtræde praksis, end det er at overtræde en lov – det gælder for en hvilken som helst regering. Dette alene gør, at vi på forhånd er meget indstillede på at få lovfæstet praksis her som andre steder. Vi har jo desværre, også under denne regering – jeg kan heldigvis endnu lade være at sige: især under denne regering – set, at regler overtrædes, når det drejer sig om den borgerlige frihed, regler, som det tidligere var en hel selvfølge at overholde.

Jeg vil gerne understrege, at socialistisk folkeparti, det kommunistiske parti og venstresocialisterne sammen med de radikale – og vi førte også forhandlinger, jeg gjorde i hvert fald, med retsforbundet – opstillede en række punkter, som vi alle mente ville være bedst egnede til at sikre en moderne retsplejelov efter vestlig, ikke-socialistisk mønster. Det glæder mig naturligvis, at det lykkedes at overtale netop de partier, der siger, at de er socialister, og hvoraf nogle har meget nært samarbejde med socialistiske stater, til at gå ind for en moderne retsplejelov efter vestlig, ikke-socialistisk mønster. Det var jeg meget glad for.

Men det var for mig ikke ligegyldigt og lige meget værd, om vi fik indrømmelser på det ene eller det andet punkt. Det har aldrig nogen sinde for mig været et enten eller, for det helt afgørende var at undgå, at en forsvarer kunne udskydes af myndighederne på en antagelse om, at han måske en gang i fremtiden ville overtræde danske love med hensyn til statens sikkerhed. Denne regel blev slettet, og det var den helt afgørende regel. Man kan, som jeg understregede før, sagtens komme og sige: praksis. Men man skal huske, at det er ikke ringe at få det skrevet i lovsform, for til den anden side er det jo lykkedes ven-